

“เริ่มจากกรุเมท...แต่หัวใจดันไปไกลกว่านั้น”

ตกหลุมรักนายอาร์ทิสต์

HEAD OVER HEELS FOR MY ARTIST



เสียงบางอย่างดัง “บิก!”

โหล่งวงเขาถูกชนเข้าอย่างจัง

“โธษี-โทษที!”

เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกับร่างของใครบางคนที่ถูกบอล

เกาหับไปมอง

และนั่นคือครั้งแรกที่เขาได้เห็น “บิก”

ผู้ชายผมยาวมัดรวบหลวก ๆ

ใส่เสื้อยัดสีซัดที่เขื่อนสีเป็นจุด ๆ

ทางเขยขึ้นสีงาดนิด ๆ แบบที่ดูเหม็นไม่ตั้งใจ

..แต่ดวงตา...

ดวงตาคู่นั้นกลับนิ่งและลึกเกินกว่าที่คำพูดปากหน้าควรจะเป็น

นายสอง

ตกหลุมรักนายศิลปิน

Head Over Heels for My Artist



Copyright by Watcharee©2026. All Rights Reserved.

อารัมภบท

บางครั้ง ความรักก็เริ่มต้นจากเรื่องเล็ก ๆ

เล็กจนเราไม่ทันสังเกต

อาจเป็นเพียงการสบตาโดยบังเอิญ

การนั่งใกล้กันโดยไม่ตั้งใจ

หรือการได้ใช้พื้นที่เดียวกัน... ในเวลาที่เหมาะสมเกินไป

ห้อง 407 เป็นเพียงห้องพักธรรมดา

ที่ถูกกำหนดให้มีผู้อยู่อาศัยสองคน

คนหนึ่งใช้ชีวิตตามแบบแผน มีเหตุผล และวางทุกอย่างไว้

อย่างรอบคอบ

อีกคนใช้ชีวิตตามความรู้สึก เชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็น และปล่อย

ให้หัวใจเป็นคนเลือก

ไม่มีใครคิดว่า “ความบังเอิญ” จะพาโลกสองใบมาใกล้กัน

ขนาดนี้

จากคนแปลกหน้า

กลายเป็นรุ่มเมฆ



จากความคุ้นเคย

กลายเป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้

บางช่วงเวลาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

บางช่วงเต็มไปด้วยความสับสน

และบางช่วง...ก็เจ็บพอที่จะทำให้คิดว่า ควรหยุดไว้แค่นี้

แต่สุดท้ายแล้ว

ความรู้สึกที่แท้จริง ไม่เคยหายไปไหน

มันแค่รอให้ใครสักคนกล้ายอมรับมัน

เรื่องราวของ “เก่า” และ “น้ำ”

ไม่ใช่แค่เรื่องของความรักที่เกิดขึ้น

แต่เป็นเรื่องของการเรียนรู้

การพลาด

การถอย

และการเลือกจะเดินกลับมาหากันอีกครั้ง

เพราะบางคน...

เราไม่ได้ตกลงมรักรั้เขาแค่ครั้งเดียว

แต่เราตกหลุมรักเขาซ้ำ
ทุกครั้งที่หัวใจยังเลือกเขาเหมือนเดิม
และทั้งหมดนั้น
เริ่มต้นขึ้นที่—

ห้อง 407

หยาดวลี

สารบัญ

หน้า

จุดเริ่มต้นของความโกล้ (ตอนที่ 1-9)

ตอนที่ 1: ห้อง 407

ตอนที่ 2: เดียงเดียวกันแค่คืนเดียว

ตอนที่ 3: คนที่นอนละเมอ

ตอนที่ 4: มือแรกของเรา

ตอนที่ 5: โลกของนายกับโลกของฉัน

ตอนที่ 6: แบบฝึกหัดของหัวใจ

ตอนที่ 7: หวงโดยไม่รู้ตัว

ตอนที่ 8: โกล้เกินเพื่อน

ตอนที่ 9: คำถามที่ไม่กล้าตอบ

ความรู้สึกที่ชัดเจน (ตอนที่ 10-20)

ตอนที่ 10: คืนที่หัวใจเต้นแรง

ตอนที่ 11: แอบมองกันในระยะโกล้

ตอนที่ 12: คนสำคัญของฉัน

สารบัญ

หน้า

ตอนที่ 13: มือที่จับไว้ไม่ปล่อย

ตอนที่ 14: เกือบจะจูบ

ตอนที่ 15: เส้นบาง ๆ ระหว่างเรา

ตอนที่ 16: คนของใคร

ตอนที่ 17: คำพูดที่ทำร้ายกัน

ตอนที่ 18: ระยะห่าง

ตอนที่ 19: ห้องที่ไม่เหมือนเดิม

ตอนที่ 20: ความจริงที่หนีไม่พ้น

 แรกหักและการเลือก (ตอนที่ 21-25)

ตอนที่ 21: วันที่ไม่มีนาย

ตอนที่ 22: ความคิดถึงที่ทนไม่ไหว

ตอนที่ 23: ภาพวาดสุดท้าย

ตอนที่ 24: กลับมาได้ไหม

ตอนที่ 25: คำตอบของหัวใจ

สารบัญ

หน้า

■ 4: ปิดเรื่อง (ตอนที่ 26-28)

ตอนที่ 26: ไม่ใช่แค่รูมเมทอีกต่อไป

ตอนที่ 27: ห้อง 407 ของเรา

ตอนที่ 28: ตกหลุมรักนาย...ซ้ำอีกครั้ง



คาแรกเตอร์ตัวละคร



เก้า

หนุ่มแพทย์ปี 1 หล่อสะอาด สุภาพ เจ็บขริ่ม

ภายนอกเพอร์เฟกต์ แต่ภายในคิดมากและไม่เข้าใจหัวใจตัวเอง

จุดเด่น: อบอุ่น ใส่ใจ

จุดอ่อน: ไม่กล้ายอมรับความรู้สึก



ยังอยู่ใกล้น้ำ ยิ่งควบคุมใจไม่ได้



น้ำ

หนุ่มศิลปินปี 1 ลุคเซอร์ มัดผม สายอาร์ต

ขี้เล่น เป็นกันเอง แต่ลึก ๆ จริงจังกับความรัก

จุดเด่น: ตรงไปตรงมา รู้สึกชัด

จุดอ่อน: กลัวการถูกปฏิเสธ



ชอบเข้าใกล้เก้าแบบไม่ปิดบัง

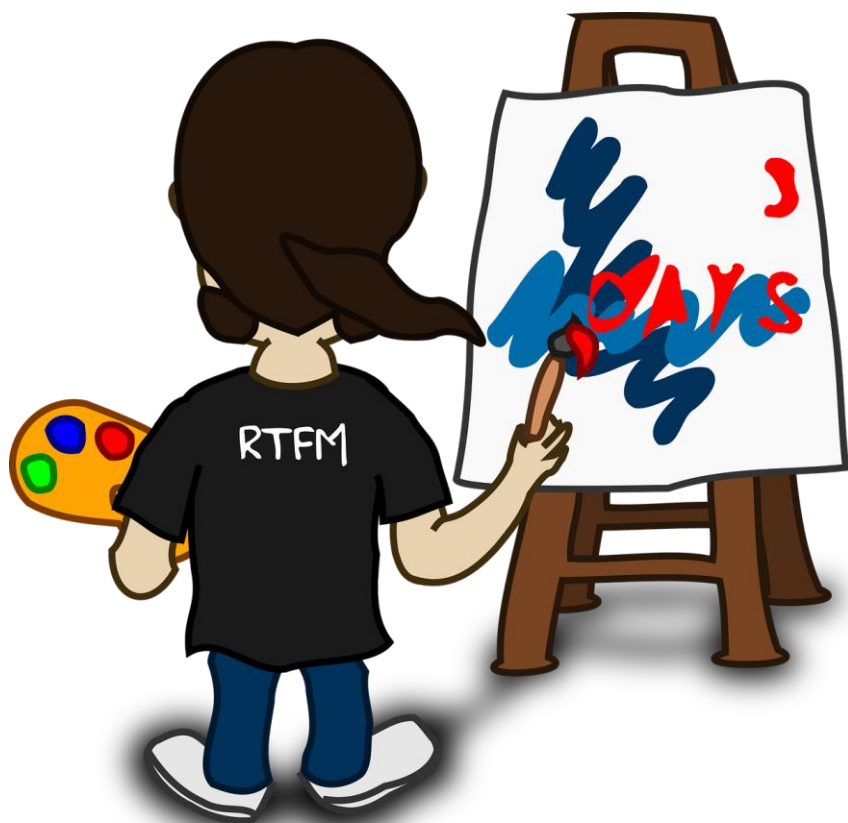


เคมีของทั้งคู่

“คนหนึ่งไม่กล้ารัก แต่อีกคนไม่เคยหยุดเข้าใกล้”

จุดเริ่มต้นของความใกล้

(ตอนที่ 1–9)



ตอนที่ 1 ห้อง 407

เช้าวันเปิดภาคเรียนวันแรกของมหาวิทยาลัย

เต็มไปด้วยเสียงผู้คน เสียงลากกระเป๋า และความวุ่นวายของการ
เริ่มต้นชีวิตใหม่

เก๋ยืนอยู่หน้าหอพักนักศึกษาชาย มือหนึ่งจับสายกระเป๋า อีกมือกำ
กระดาดหมายเลขห้องแน่น

ห้อง 407

ตัวเลขสั้น ๆ ที่กำลังจะเปลี่ยนชีวิตเขาไปอีกหลายปี

เขาสูดหายใจลึก ก่อนจะก้าวเข้าไปด้านใน
พยายามทำให้ทุกอย่าง “อยู่ในแผน” อย่างที่เคยเป็นมา
แต่บางอย่าง...ก็มักไม่เป็นไปตามแผนเสมอ

“ปึก!”

แรงชนเบา ๆ จากด้านข้างทำให้เขาเซเล็กน้อย

“เฮ้ย โทษที!”

เสียงทุ้มติดแหบดังขึ้นใกล้ ๆ

แก้หันไปมอง

แล้วช่วงเวลานั้นเหมือนช้าลงอย่างประหลาด

ผู้ชายตรงหน้า ผมยาวถูกรวบไว้ลวก ๆ เสื้อยืดสีขาวมีรอยเปื้อนสีแต้ม

กระจายเหมือนงานศิลปะ กางเกงยีนส์ซีด ๆ ที่ดูไม่ตั้งใจจะดูดี

แต่กลับดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ

ดวงตาคู่นั้น...นิ่ง และลึก

“นายโอเคไหม”

เขาถาม พร้อมเอื้อมมือมาจับแขนเก่าเบา ๆ

สัมผัสสั้น ๆ

แต่ทำให้หัวใจเก่าสะดุดไปหนึ่งจังหวะ

“อืม...โอเค”

เขาตอบช้าไปนิด ก่อนจะตั้งสติ

“เรามัวดูห้องอยู่ เลยไม่ทันมอง”

อีกฝ่ายยกกระดาษในมือขึ้นมาให้ดู

แก้มองตาม แล้วชะงัก

“407?”

“ใช่”

น้ำเล็กคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะยิ้ม

“อย่าบอกนะว่า...”

แก้มมองกระดาษของตัวเองอีกครั้ง

แล้วเงยขึ้นสบตาเขา

“เหมือนกัน”

เงยไปเสี้ยววินาที

ก่อนที่อีกฝ่ายจะหัวเราะเบา ๆ

“งั้นก็ชัดเลย”

เขาขยับเข้ามาใกล้ขึ้นอีกนิด

ระยะห่างเหลือเพียงลมหายใจ

“เราเป็นรูมเมทกัน”

หัวใจกำเต้นแรงขึ้นโดยไม่มีเหตุผล

ทั้งที่มันควรเป็นเรื่องธรรมดา

แต่ทำไม...ถึงรู้สึกไม่ธรรมดาเลยสักนิด

“น้ำ”

เขายื่นมือออกมา

ปลายนิ้วยังมีคราบสีจาง ๆ ติดอยู่

“ฝากตัวด้วยนะหมอ”

แก้มองมือคู่นั้น ก่อนจะยื่นมือไปจับ

“เก้า”

มือของน้ำอุ่นกว่าที่คิด

และจับแน่นกว่าที่ควรจะเป็น

เหมือนไม่ได้แค่ “ทักทาย”

แต่เป็นการ “เริ่มต้นอะไรบางอย่าง”

ห้อง 407 อยู่ชั้นสี่สุดของอาคาร

ประตูไม้สีอ่อนดูธรรมดาเหมือนห้องอื่น ๆ

แต่ทันทีที่ไขกุญแจเปิดเข้าไป

ความรู้สึกบางอย่างก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป

ภายในห้องมีเตียงสองเตียง โต๊ะสองตัว และหน้าต่างบานใหญ่ที่รับ
แสงแดดยามสาย
เรียบง่าย
แต่ไม่เรียบง่าย
เพราะตอนนี้
เขาไม่ได้อยู่คนเดียวอีกต่อไป

“โห...แสงสวยว่ะ”
น้ำพุตขึ้น พลังเดินเข้าไปใกล้หน้าต่าง
เขาวางกระเป๋าลงแบบไม่คิดมาก
ก่อนจะหันกลับมามองแก้ว

“เอาเตียงไหนดี”
แก้มองเตียงทั้งสองฝั่ง
เตียงหนึ่งติดหน้าต่าง อีกเตียงอยู่ด้านใน

“แล้วแต่นาย”
เขาตอบเรียบ ๆ
น้ำยิ้มมุมปากเล็กน้อย

“ใจดีจัง”

เขาเดินไปนั่งบนเตียงริมหน้าต่าง
แล้วทิ้งตัวลงนอนเหมือนเป็นเจ้าของที่
“งั้นเราขออันนี้นะ ขอบแสง”
เก๋พยักหน้า ก่อนจะลากกระเป๋าก็ไปอีกฝั่ง

แต่ยังไม่ทันได้จัดของ—

“เฮ้ย เดี่ยว”

เสียงเรียกทำให้เขาหันกลับ
นำลูกขึ้น
แล้วเดินเข้ามาใกล้
ใกล้กว่าที่ควรจะเป็น
เก๋ถอยหลังเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

“มีอะไร” เขาถาม

น้ำไม่ตอบทันที
แค่ยกมือขึ้น
แล้วเอื้อมมาที่แก้มของเก๋
หัวใจเขากระตุกแรง

“มีสีติดหน้า”

น้ำพุตเรียบ ๆ ก่อนจะใช้นิ้วปัดเบา ๆ

สัมผัสนั้นแผ่วมาก

แต่กลับชัดเจนรู้สึกได้

“...ออกยัง”

เก้าถามเสียงเบา

น้ำมองหน้าเขาใกล้ ๆ

สายตานิ่งเหมือนกำลังพิจารณาอะไรบางอย่าง

“ยัง”

แล้วเขาก็ขยับเข้ามาใกล้อีกนิด

ใกล้จนเก๋ารู้สึกถึงลมหายใจของอีกฝ่าย

“อยู่หนึ่ง ๆ”

เสียงกระซิบเบา ๆ ทำให้หัวใจยิ่งเต้นแรง

นิ้วของน้ำแตะแก้มเขาอีกครั้ง

ช้ากว่าเดิม

เบากว่าเดิม และอันตรายกว่าเดิม

“ได้ละ”

น้ำถอยออกไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ทิ้งให้เก้ายืนอยู่ตรงนั้น
กับความรู้สึกที่ยังไม่ทันตั้งตัว

“หมอ”

“หิม”

“นายหน้าแดงจ่ายจ้ะ”

น้ำยืม

ยืมแบบที่เหมือนรู้ทันทุกอย่าง
แก้หันหนีทันที
แล้วก้มหน้าจัดของต่อ

“ร้อนเฉย ๆ”

เขาตอบสั้น ๆ

ทั้งที่ความจริง—

มันไม่ใช่เพราะอากาศเลยสักนิด

ช่วงบ่ายผ่านไปอย่างช้า ๆ

ระหว่งการจัดของ เสียงพูดคุยเล็ก ๆ และเสียงหัวเราะเบา ๆ ที่เกิดขึ้น
โดยไม่รู้ตัว

น้ำเป็นคนพูดมากกว่า

ส่วนแก้ว...ฟังมากกว่า

แต่แปลกที่

เขาไม่ได้รู้สึกอึดอัดเลย

ตรงกันข้าม—

มันกลับสบายอย่างไม่น่าเชื่อ

“แก้ว”

น้ำเรียก

แก้วหันไปมอง

อีกฝ่ายนั่งอยู่บนพื้น

สมุดสเก็ตช์วางอยู่บนตัก

“มาดูหน่อยดิ”

แก้วเดินเข้าไป

ก่อนจะนั่งลงข้าง ๆ

ใกล้กันอีกแล้ว

ในหน้ากระดาษ

มีภาพร่างผู้ชายคนหนึ่ง

ผมสั้น หน้านิ่ง

คุ้นตาเกินไป

“นี่มัน...”

เก๋าชะงัก

น้ำเงยหน้าขึ้นมองเขา

“นายไง”

คำตอบสั้น ๆ

แต่ทำให้หัวใจเขาเต้นแรงขึ้นทันที

“วาดตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ตอนเช้า”

น้ำยิ้มบาง ๆ

“ตอนนายยืนเหม่ออยู่หน้าหอ”

เก้าอี้ไป

“แอบมองเราหรือ”

เขาถามเบา ๆ

น้ำหัวเราะในลำคอ

“ไม่ต้องแอบหรอก”

สายตาของเขาจ้องตรงมา

“มองตรง ๆ เลย”

คำพูดนั้นทำให้เก้าอี้พูดไม่ออก

ก่อนที่จะน้ำจะพูดต่อ

เสียงเบาลงเล็กน้อย

“ก๊น่าย...น่ามอง”

หัวใจเก้าอี้เต้นแรงจนแทบควบคุมไม่ได้

เขารีบหันกลับไปมองภาพในสมุด

เพื่อหลบสายตา

แต่ยังมอง

ก็ยังรู้สึกว้าว—

ไม่ใช่แค่ภาพนั้นที่ถูกวาด
แต่เหมือน...หัวใจของเขาเอง
ก็กำลังถูกอีกฝ่ายวาดลงไปทีละเส้น
โดยไม่รู้ตัว

บางครั้ง
ความสัมพันธ์บางอย่าง
ไม่ได้เริ่มจากคำว่ารัก
แต่มันเริ่มจาก—
การที่เรา “หยุดมองใครสักคนไม่ได้”
ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ

ตอนที่ 2 เติงเดียวกันแต่ดินเดียว

เสียงฝนเริ่มตกตั้งแต่ช่วงเย็น

เม็ดฝนกระทบกระจกหน้าต่างเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

ภายในห้อง 407 กลับเงียบกว่าปกติเล็กน้อย

เก้าอี้อ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะ

ในขณะที่น้ำกำลังนอนคว่ำอยู่บนเตียงริมหน้าต่าง สมุดสเก็ตช์วางอยู่ข้างตัว

“ฝนตกแบบนี้ โคตรวังเวงเลยอะ”

น้ำบ่นเสียงอู้อี้

เก้าอี้หันเข้ามามองเล็กน้อย ก่อนจะตอบเรียบ ๆ

“ก็นอนไปสิ”

“ก็นอนอยู่นี่ไง”

อีกฝ่ายพลิกตัวหันมา

สายตามองตรงมาที่เขา

“แต่มันร้อน”

เก้าอี้ชะงักเล็กน้อย

เพราะพอเงยหน้าขึ้นมองจริง ๆ ก็ได้สังเกตว่า—
เห็ช้ช้มอยู่ตามไรผมของน้ำเต็กน้อย

“แอร์ไ่เ่ยนเหรห”

“ไ่ไ่ไ่ไ่เ่ยน...”

น้ำลุกขึ้นนั่ง

ก่อนจะมองไปทางเครื่องปรับอากาศ

“...มันไ่เ่ยนเลย”

เก้าขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะลุกขึ้นไปลองปรับ

เสียงเครื่องยังทำงาน

แต่ลมที่ออกมากลับอ่อนและอุ่น

“น่าจะเสีย”

เขาพูดสั้น ๆ

น้ำถอนหายใจยาว

ก่อนจะใช้ช้ายเสื้อพดัตัวเอง

“คีนนี้ม่หวังละลายเน”

เก้าเจียบไปครู่หนึ่ง

ก่อนจะหันไปมองพัดลมตัวเล็กที่ตั้งอยู่ข้างเตียงตัวเอง

ลมจากพัดลมพัดแรงพอสมควร

“เตียงเราลมแรงกว่า”

เขาพูด

น้ำหันมามองทันที

เหมือนกำลังรอคำพูดต่อไป

และเขาก็รู้ตัว...ว่าตัวเองกำลังจะพูดอะไร

“...ถ้าจะมานอนก็ได้”

คำพูดนั้นออกมาเบากว่าที่คิด

แต่ชัดเจนพอ

น้ำยิ้มทันที

“จริงดิ”

“แค่นี้”

เก้าอี้เบาะเสริม

น้ำหัวเราะเบา ๆ

ก่อนจะลุกขึ้นคว้าหมอนของตัวเอง

“พอแล้ว แค่นี้ก็ดีมากแล้วหมอ”

ไฟในห้องถูกปิดลง

เหลือเพียงแสงสลัวจากภายนอกที่ลอดผ่านม่านบาง ๆ

เสียงฝนยังคงตกต่อเนื่อง

และตอนนี้—

บนเตียงแคบ ๆ

มีคนสองคนนอนอยู่ด้วยกัน

ระยะห่างใกล้เกินไป

ใกล้จนเก๋ารู้สึกถึงความอุ่นจากตัวอีกฝ่าย

ทั้งที่ไม่ได้แตะกันชัดเจน

“เก๋”

เสียงเรียกเบา ๆ ดังขึ้นข้างหู

“หิม”

“นายขยับอีกนิดดิ เต็มม้านแคบ”

เก๋ากลับหันหายใจเล็กน้อย

ก่อนจะขยับตัวเข้าไปชิดกำแพงมากขึ้น
ซึ่งนั่นหมายความว่า—
น้ำขยับเข้ามาใกล้ขึ้น

แขนของทั้งคู่แตะกันเบา ๆ
แค่สัมผัสนั้น
ก็ทำให้หัวใจเต้นแรงขึ้นทันที

“โอเคละ”
น้ำพูดเบา ๆ
เสียงเหมือนพอใจ

แก้พยายามหลับตา
พยายามไม่คิดอะไร
แต่ทุกอย่างมันชัดเกินไป

ทั้งเสียงฝน
ทั้งลมหายใจของอีกฝ่าย
และระยะห่าง...ที่แทบไม่มี

ผ่านไปสักพัก

“เก้า”

“อะไรอีก”

“นายตัวหอม”

เก้าลืมตาทันที

“อะไรของนาย”

“จริงดิ กลิ่นแบบสะอาด ๆ”

น้ำพุดยีบ ๆ

เหมือนมันเป็นเรื่องธรรมดา

แต่สำหรับเก้า—

มันไม่ธรรมดาเลยสักนิด

“นอนดี ๆ”

เขาพูดเสียงเบา

น้ำหัวเราะนิด ๆ

ก่อนจะขยับตัวอีกครั้ง

คราวนี้ใกล้กว่าเดิม

ไหล่ของเขาแนบกับเก้าอี้แบบเดิมที่

“ก็เรานอนดีแล้วไง”

เสียงกระซิบเบา ๆ ทำให้เก้าอี้ขยับไม่ถูก

ไม่รู้ผ่านไปนานแค่ไหน

เสียงฝนยังตกต่อเนื่อง

แต่ในห้อง...เงียบลงมาก

ลมหายใจของน้ำเริ่มสม่ำเสมอ

เขาหลับแล้ว

เก้าอี้ค่อย ๆ ล้มตาศื้น

ก่อนจะหันไปมอง

ในความมืด

เขาเห็นเพียงโครงหน้าจาง ๆ

แต่ก็พอรู้ว่าอีกฝ่ายอยู่ใกล้แค่ไหน

ใกล้จนถ้าเอื้อมมือไป—

ก็แตะได้

แก้ก่ลึนน้ำลายเบา ๆ

ก่อนจะหันกลับ

ตั้งใจจะนอน

แต่—

“อืม...”

เสียงจึ่งมำเบา ๆ ดังขึ้น

แล้วอยู่ ๆ

น้ำก็ซั้บเข้ามา

แขนของเขาค่อย ๆ พาดมาที่เอวแก้

ราวกับเป็นเรื่องธรรมชาติ

แก้ันึงทันที

หัวใจเต้นแรงจนรู้สึได้

ชัดเจนเกินไป

ใกล้เกินไป

และอันตรายเกินไป

“น้ำ...”

เขาเรียกเบา ๆ

ไม่มีเสียงตอบ

อีกฝ่ายหลับสนิท

มือที่พาดอยู่ยังคงนิ่ง

แต่กระซิบขึ้นเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

เค้าควรจะขยับออก

ควรจะเอาแขนนั้นออก

แต่เขาไม่ทำ

เขาแค่นอนนิ่ง ๆ

ปล่อยให้ความใกล้ชิดนั้นอยู่แบบนั้น

“อย่าไปไหนนะ...”

เสียงละเมอเบา ๆ ดังขึ้น

เค้าชะงัก

คำพูดนั้นแผ่วมาก

แต่ชัดในใจอย่างประหลาด

เขาหลับตาลงช้า ๆ

ก่อนจะตอบเบา ๆ

“...ไม่ไปไหน”